

Sygn. akt VII U 3926/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2021 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 września 2021 r. w Warszawie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 6 czerwca 2019 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 6 czerwca 2019 r. znak: (...) w ten sposób, że ustala wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy dla odwołującego M. B. od dnia 20 grudnia 2018 r. na kwotę 1.950,69 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2019 r. na kwotę 2.006,48 zł,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz M. B. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

M. B. w dniu 15 lipca 2019 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 6 czerwca 2019 r., znak: (...). Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie renty w wyższej wysokości oraz o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że organ rentowy popełnił błąd w rozumieniu art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nie wyznaczył dodatkowego terminu na uzupełnienie dokumentacji. Tym samym w ocenie odwołującego ZUS błędnie przyjął do wyliczenia wysokości renty wynagrodzenie minimalne za okresy jego zatrudnienia od 17 września 1973 r. do 14 czerwca 1978 r., od 17 marca 1995 r. do 23 grudnia 1995 r., od 9 stycznia 1996 r. do 8 sierpnia 1996 r., od 30 września 1996 r. do 30 listopada 1996 r., od 7 stycznia 1997 r. do 31 marca 1997 r., od 7 kwietnia 1997 r. do 2 sierpnia 1999 r., od 18 sierpnia 1999 r. do 4 września 1999 r. oraz od 7 września 1999 r. do 26 maja 2000 r. Jego zdaniem przedstawione do odwołania dokumenty potwierdzają faktyczne wysokości zarobków, które uzyskiwał w w/w przedziałach czasu (odwołanie z dnia 15 lipca 2019 r., k. 3-7 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy powołując się na obowiązujące przepisy prawa w pierwszej kolejności

zaznaczył, że podstawowym dowodem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia jest zaświadczenie wystawione przez pracodawcę lub legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy o okresach zatrudnienia i osiąganym w danym okresie wynagrodzeniu, jak również listy płac. ZUS wskazał, że w okresach wymienionych przez ubezpieczonego w odwołaniu przyjął do wyliczenia podstawy wymiaru kwoty minimalnych wynagrodzeń zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy podniósł, że nie uwzględnił zarobków ujętych w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 20 lutego 2003 r., ponieważ widnieje na nim podpis jednej osoby upoważnionej do wystawiania tego dokumentu oraz na imiennej pieczęcie głównego księgowego podpis z upoważnienia drugiej osoby. W jego ocenie natomiast świadectwa pracy wskazują kwoty jedynie na dzień zakończenia zatrudnienia. ZUS zaakcentował, że ubezpieczony był informowany podczas wydawania decyzji o możliwości ponownego rozpatrzenia sprawy po dostarczeniu dokumentu potwierdzającego wysokość osiąganego wynagrodzenia (odpowiedź na odwołanie z dnia 1 sierpnia 2019 r., k. 23 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. zatrudniony był m.in. w pełnym wymiarze czasu pracy w:

- Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) z siedzibą we W. w okresie od 17 września 1973 r. do 31 grudnia 1988 r. na stanowiskach murarza, technika budowy, starszego technika budowy, majstra budowy i kierownika robót, na którym ostatnio otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze według kategorii 18 w kwocie 42.000 złotych wraz z dodatkiem funkcyjnym w kwocie 7.000 złotych miesięcznie oraz premię regulaminową (świadectwo pracy z dnia 30 grudnia 1988 r., k. 15 a. s.);

- (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. w okresie od 17 marca 1995 r. do 8 sierpnia 1996 r. na stanowisku majstra budowy, na którym otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 3.100 marek niemieckich miesięcznie. W podanym przedziale czasowym ubezpieczony otrzymał wynagrodzenie odpowiednio w kwotach 5.581,42 złotych za 1995 r. i 4.516,63 złotych za 1996 r. (świadectwo pracy z dnia 14 sierpnia 1996 r., k. 8 a. s., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 18 listopada 2019 r., k. 36-37 a. s.);

- (...) S.A. z siedzibą w Z. w okresie od 30 września 1996 r. do 31 marca 1997 r. na kontrakcie w RFN na stanowisku majstra budowy. W zapisach umów o pracę wskazano, że jego wynagrodzenie miesięczne będzie wynosiło 2.450 marek niemieckich oraz dodatek brygadzysty w kwocie 200 marek niemieckich. Ubezpieczony w tym czasie korzystał z urlopu bezpłatnego w okresie od 1 grudnia 1996 r. do 6 stycznia 1997 r. Płatnik składek odprowadził składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy od kwot w wysokości 28,51 złotych za wrzesień 1996 r., 855,35 złotych za październik 1996 r. i listopad 1996 r., 890,54 złotych za grudzień 1996 r., styczeń 1997 r. i luty 1997 r. oraz 985,32 złotych za marzec 1997 r. (umowy o pracę z dnia 20 września 1996 r., z dnia 23 grudnia 1996 r. i z dnia 28 listopada 1996 r., k. 45-47 a. s., świadectwo pracy z dnia 28 marca 1997 r., k. 16 i 48 a. s., zaświadczenie z dnia 4 grudnia 1997 r., k. 17 a. s., zaświadczenie z dnia 11 marca 1998 r., k. 12 a. s.);

- (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. w okresie od 7 kwietnia 1999 r. do 4 września 1999 r. na stanowisku majstra budowy, w którym uzyskał wynagrodzenie w kwocie 13.773,78 złotych (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 18 listopada 2019 r., k. 36-37 a. s.);

- (...) S.A. z siedzibą w W. w okresie od 7 września 1999 r. do 26 maja 2000 r. na stanowisku mistrza budowy, w którym osiągnął zarobki w wysokości 18.391,04 złotych za 1999 r. oraz 21.027,10 złotych za 2000 r. (umowy o pracę z dnia 7 września 1999 r. i z dnia 7 grudnia 1999 r., k. 9-10 a. s., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 14 listopada 2019 r., k. 34-35 a. s.).

M. B. w dniu 13 grudnia 2018 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z dnia 13 grudnia 2018 r., k. 1 tom III a. r.).

W toku postępowania administracyjnego odwołujący początkowo został uznany za niezdolnego do pracy na mocy orzeczenia lekarza orzecznika ZUS

z dnia 18 lutego 2019 r., jednak komisja lekarska ZUS uznała badanego za częściowo niezdolnego do pracy na okres od 26 czerwca 2017 r. do 30 kwietnia 2020 r. W oparciu o powyższe organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty w kwocie zaliczkowej od dnia 20 grudnia 2018 r. (orzeczenia z dnia 18 lutego 2019 r. i 1 kwietnia 2019 r. oraz decyzja z dnia 19 kwietnia 2019 r., k. 27, 33 i 115 tom III a. r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. zaskarżoną decyzją z dnia 6 czerwca 2019 r., znak: (...) przyznał M. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 20 grudnia 2018 r. w kwocie 1.886,63 złotych, a po waloryzacji od 1 marca 2019 r. w kwocie 1.940,59 złotych. Do ustalenia wysokości tego świadczenia przyjęto staż pracy ubezpieczonego w wymiarze 34 lat, 5 miesięcy i 9 dni okresów składkowych oraz 3 lat, 9 miesięcy i 3 dni okresów nieskładkowych. Do wyliczenia podstawy wymiaru przyjęto kwoty minimalnego wynagrodzenia za okresy od 17 września 1973 r. do 14 czerwca 1978 r., od 17 marca 1995 r.

do 23 grudnia 1995 r., od 9 stycznia 1996 r. do 8 sierpnia 1996 r., od 30 września 1996 r. do 30 listopada 1996 r., od 7 stycznia 1997 r. do 31 marca 1997 r.,

od 7 kwietnia 1997 r. do 2 sierpnia 1999 r., od 18 sierpnia 1999 r. do 4 września 1999 r. oraz od 7 września 1999 r. do 26 maja 2000 r. (decyzja z dnia 6 czerwca 2019 r., k. 133-135 tom III a. r.).

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości na okoliczność zweryfikowania prawidłowości wyliczenia przez organ rentowy wysokości renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy odwołującego

w decyzji z dnia 6 czerwca 2019 r., zweryfikowania zastrzeżeń co do sposobu wyliczenia świadczenia zgłoszonych w odwołaniu i dalszych pismach procesowych, jak również wyliczenia wysokości renty na datę wydania decyzji przy uwzględnieniu faktycznych wynagrodzeń przez niego otrzymywanych,

a wynikających z przedstawionych dokumentów (postanowienie z dnia 4 września 2020 r., k. 130 a. s.).

Zarobki ujawnione w świadectwie pracy z dnia 30 grudnia 1998 r. w czasie zatrudnienia odwołującego w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) z siedzibą we W. od 17 września 1973 r. do 31 grudnia

1988 r. dotyczą jego ostatniego okresu zatrudnienia. W odniesieniu do zarobków w walucie obcej kwoty, od których odprowadzono składki na ubezpieczenie społeczne, były niższe niż uzyskiwane wynagrodzenie. W związku z tym niemożliwym jest ich przeliczenie i automatyczne zastosowanie jako podstawy, od której zostały odprowadzone składki, co ma fundamentalne znaczenie w tym zakresie. Podpisany dokument z upoważnienia nie wskazuje na brak jego autentyczności, ponieważ został opatrzony pieczętkami, a zatem można zidentyfikować osobę sporządzającą pismo. Mając na uwadze powyższe wysokość renty została ustalona na kwotę 2.055,14 złotych, a po waloryzacji od 1 marca 2019 r. wyniosła 2.113,92 złotych. Kwota do wypłaty została określona odpowiednio na kwoty 1.706,18 złotych oraz 1.753,67 – od 1 marca 2019 r. Podane kwoty wyliczono przy zastosowaniu proporcji przepracowanych miesięcy do kwoty rocznej przeciętnego wynagrodzenia (opinia biegłego sądowego E. Z., k. 138-149 a. s.).

Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu rachunkowości E. Z. na okoliczność ustosunkowania się do zastrzeżeń zgłoszonych do opinii głównej z dnia 30 października 2020 r. przez organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 14 grudnia 2020 r. i ewentualnego zweryfikowania swoich wniosków (pismo procesowe z dnia 15 grudnia 2020 r., k. 162-163 a. s., postanowienie z dnia 19 stycznia 2021 r., k. 169 a. s.).

Wysokość dochodu ustalonego za 1973 r. pokrywa się z zarobkami ubezpieczonego przyjętymi przez organ rentowy. Ponadto do wyliczeń przyjęto:

- dla 1995 r. kwotę 6.222,87 złotych wynikającą z zaświadczenia z dnia 18 listopada 2019 r.;

- dla 1996 r. kwoty 4.516,63 złotych wynikającą z zaświadczenia z dnia 18 listopada 2019 r. oraz 2.629,75 złotych wynikającą z zaświadczenia z dnia 11 marca 1998 r.;

- dla 1997 r. kwotę 2.766,40 złotych wynikającą z zaświadczenia z dnia 11 marca 1998 r.;

- dla 1999 r. kwoty 13.733,38 złotych wynikającą z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 18 listopada 2019 r. oraz 18.391,04 złotych wynikającą z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 14 listopada 2019 r.;

- dla 2000 r. kwotę 21.027,10 złotych wynikającą z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 14 listopada 2019 r.

Podane kwoty zostały porównane do kwot rocznych przeciętnych wynagrodzeń. Wobec powyższego wysokość renty ubezpieczonego od 20 grudnia 2018 r. została ustalona na kwotę 1.950,69 złotych, a od 1 marca 2019 r. po waloryzacji na kwotę 1.669,90 złotych (opinia uzupełniająca biegłego sądowego E. Z., k. 176-180 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych oraz w oparciu o treść opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu rachunkowości.

Sąd uznał zebrane w toku postępowania dokumenty za w pełni wiarygodne, za wyjątkiem treści zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 20 lutego 2003 r. Organ rentowy w toku postępowania sądowego wskazywał na braki formalne dokumentu, który w jego ocenie nie mógł stanowić podstawy dokonanych ustaleń faktycznych w rozpatrywanej sprawie. Na gruncie rozpoznawanej sprawy najistotniejsze znaczenie w kontekście ustalenia zarobków za okres pracy w (...) było zaświadczenie o zatrudnieniu

i wynagrodzeniu z dnia 18 listopada 2019 r. Wskazano w jego treści, że ubezpieczony osiągał zarobki w kwotach 6.222,87 złotych, 4.516,63 złotych

i 13.773,78 złotych. Co istotne, na dokumencie widnieją dwa podpisy oraz pieczętki osób uprawnionych do wystawienia zaświadczenia w imieniu płatnika składek. Kolejnym dokumentem zasługującym w szczególności na wiarygodność było zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 14 listopada 2019 r.,

z którego wynika, że odwołujący otrzymał wynagrodzenie w wysokości 18.391,04 złotych za 1999 r. oraz 21.027,10 złotych za 2000 r. Na tym dokumencie również znalazł się podpis i pieczętka osoby upoważnionej do jego wystawienia. Kolejnym istotnym dowodem podlegającym uwzględnieniu przez Sąd było zaświadczenie z dnia 11 marca 1998 r. podpisane przez księgową płatnika składek, na podstawie którego odprowadzono składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy od kwot wynagrodzenia ubezpieczonego w wysokości 28,51 złotych za wrzesień 1996 r., 855,35 złotych za październik 1996 r. i listopad 1996 r., 890,54 złotych za grudzień 1996 r., styczeń 1997 r. i luty 1997 r. oraz 985,32 złotych za marzec 1997 r. W ocenie Sądu wszystkie wskazane powyżej dowody są wiarygodne. Stanowisko organu rentowego było nieuprawnione

i nieakceptowalne w realiach niniejszej sprawy również w kontekście subsumpcji zaprezentowanej poniżej w rozważaniach prawnych uzasadnienia wyroku. Pozostałe dokumenty nie były kwestionowane w toku procesu.

Jednocześnie Sąd uznał za wiarygodną opinię główną i uzupełniającą biegłego sądowego w zakresie, w jakim została przedstawiona w ustalonym stanie faktycznym. Organ rentowy konstruując zastrzeżenia względem opinii nie podnosił błędów rachunkowych, twierdząc, że w niniejszej sprawie nieuprawnionym było przyjęcie zarobków odwołującego wynikających

z uwzględnionych przez Sąd dokumentów. Dodatkowo w jego ocenie biegły błędnie zastosował proporcje przy wyliczeniu wysokości świadczenia, który to zarzut został uwzględniony podczas dokonywania stosownych obliczeń w opinii uzupełniającej. Opinia biegłego sądowego była jasna i rzetelna. Biegły oparł swoje wyliczenia na wszystkich dokumentach, które Sąd uznał za wiarygodne, co czyniło jego wnioski trafnymi i zgodnymi z przyjętymi założeniami.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 czerwca 2019 r., znak: (...) jako w przeważającej części zasadne, podlegało uwzględnieniu.

Na podstawie § 22 ust 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz. 1412) zwanego dalej „rozporządzeniem z 2011 r.”, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument,

w tym w szczególności: legitymacja ubezpieczeniowa; legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Wyjątek od tej powyższej zasady przewidziany został w § 28 ust. 1 rozporządzenia z 2011 r., w myśl którego środkiem dowodowym w postępowaniu przed organem rentowym mogą być również poświadczone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających stan zdrowia oraz dotyczących okresów składkowych i nieskładkowych, a także wysokości wynagrodzenia, przychodu, dochodu i uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, wydawane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy.

Ubezpieczony zaskarżył przedmiotową decyzję, bowiem w jego ocenie organ rentowy niezasadnie przyjął do wyliczenia wysokości renty wynagrodzenie minimalne za okresy jego zatrudnienia od 17 września 1973 r. do 14 czerwca 1978 r., od 17 marca 1995 r. do 23 grudnia 1995 r., od 9 stycznia 1996 r.

do 8 sierpnia 1996 r., od 30 września 1996 r. do 30 listopada 1996 r., od 7 stycznia 1997 r. do 31 marca 1997 r., od 7 kwietnia 1997 r. do 2 sierpnia 1999 r.,

od 18 sierpnia 1999 r. do 4 września 1999 r. oraz od 7 września 1999 r. do 26 maja 2000 r. Ubezpieczony stanął na stanowisku, że o faktycznie uzyskiwanych zarobkach świadczą przedstawione przez niego umowy o pracę, świadectwa pracy i zaświadczenia.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...)

z siedzibą we W. od 17 września 1973 r. do 31 grudnia 1988 r. Ze świadectwa pracy z dnia 30 grudnia 1988 r. wynikało, że odwołujący ostatnio otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze według kategorii 18 w kwocie 42.000 złotych wraz z dodatkiem funkcyjnym w kwocie 7.000 złotych miesięcznie oraz premię regulaminową. Zgodnie jednak z poglądami wyrażonymi przez orzecznictwo wszystkie składniki wynagrodzenia, które mają być przyjęte do podstawy wymiaru świadczenia muszą być wobec tego ustalone w sposób pewny i niebudzący żadnych wątpliwości (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt III AUa 2618/13). Wysokość świadczenia zależna jest od wysokości ustalonej podstawy wymiaru świadczenia i pozostaje w związku

z wysokością uzyskiwanych niegdyś dochodów, dlatego do jego wyliczenia nieodzownym jest ustalenie rzeczywistych zarobków, jako decydujących

o rozmiarze opłacanej składki na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 grudnia 2014 r., sygn. akt III AUa 277/14).

W treści powołanego powyżej świadectwa pracy użyto natomiast sformułowania „ostatnio” wskazując na uzyskiwane przez ubezpieczonego składniki wynagrodzenia. Oznacza to, że treść dokumentu nie potwierdza zarobków, które miałby otrzymywać odwołujący przez cały swój okres zatrudnienia. Ponadto słowo „ostatnio” jest niedookreślone i nie można na jego podstawie przyjąć żadnego konkretnego przedziału czasowego. Przy tym należy zaznaczyć, że przez ponad 15-letni okres pracy w Przedsiębiorstwie ubezpieczony zajmował różne stanowiska pracy, ponieważ był murarzem, technikiem budowy, starszym technikiem budowy, majstrem budowy oraz kierownikiem robót. Mając na

uwadze zasady doświadczenia życiowego należy przyjąć z pewnością, że jego wysokość zarobków była uzależniona od rodzaju zajmowanego stanowiska

i wykonywanych obowiązków pracowniczych. Stanowisko kierownicze gwarantowało zapewne najwyższe przychody odwołującemu. Ze świadectwa pracy nie wynika, jakie zarobki uzyskiwał ubezpieczony w całym okresie zatrudnienia, a jako niedookreślone czasowo nie mogło stanowić podstawy dokonanych wyliczeń wysokości renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Tym samym w tym zakresie organ rentowy prawidłowo zastosował dyspozycję art. 15 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą”, zgodnie z którym jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Następnie Sąd przeanalizował okres zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. od 17 marca 1995 r. do 8 sierpnia 1996 r. i od 7 kwietnia 1999 r. do 4 września 1999 r. oraz w (...) S.A. z siedzibą w W. od 7 września 1999 r. do 26 maja 2000 r. W obu tych firmach był zatrudniony na stanowiskach majstra budowy. Na potwierdzenie otrzymanego wynagrodzenia przedstawił zapisy umów o pracę, jednakże w tych dokumentach, podobnie jak powyżej, wskazywano na zarobki, które były mu należne na samym początku zatrudnienia. Tak więc Sąd posiłkował się danymi zawartymi w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 18 listopada 2019 r. oraz z dnia 14 listopada 2019 r. Dokumenty te świadczą o wysokości zarobków uzyskiwanych przez M. B. w w/w spornym okresie. Na ich podstawie Sąd przyjął kwoty wynagrodzeń w wysokości 5.581,42 złotych za 1995 r., 4.516,63 złotych za 1996 r., 13.733,78 złotych i 18.391,04 złotych za 1999 r. oraz 21.027,10 złotych za 2000 r. do podstawy wymiaru świadczenia. Przedstawione przez niego zaświadczenia Rp-7 zaliczają się do katalogu środków dowodowych służących udowodnieniu wysokości zarobków w myśl rozporządzenia. W trakcie oceny stanu faktycznego Sąd doszedł do wniosku, że wszystkie dane wynikające z zaświadczeń tworzą spójną całość. Organ rentowy nie mógł powoływać się na sprzeczność zarobków z innym zaświadczeniem z 2003 r., którego notabene nie uwzględnił w toku postępowania administracyjnego. Rozpoznając sprawę, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd nie podzielił stanowiska organu rentowego co do niemożności uwzględnienia informacji wynikających ze spornych druków Rp-7 z uwagi na brak na nich pieczętki firmowej. W ocenie Sądu przyjęte przez organ rentowy stanowisko i zakwestionowanie tych dokumentów było niezasadne

i zdecydowanie zbyt formalistyczne. Analizując treść spornych zaświadczeń Sąd zważył, że dokumenty te zawierają pieczętki i podpisy odpowiednio specjalisty ds. płac i zastępcy dyrektora pionu (...) oraz głównego specjalisty ds. kadr i płac następcy prawnego (...). Stąd też w ocenie Sądu trudno powyższe dokumenty dyskwalifikować jako środek dowodowy jedynie z powodu braku pieczętki firmowej. Organ rentowy nie wykazał, aby

z jakichkolwiek przepisów wynikał wymóg umieszczenia na zaświadczeniu Rp – 7 firmowej pieczętki osoby podpisującej. W tym kontekście należy jedynie zaznaczyć, że zarzuty organu rentowego odnoszące się do nieprzedstawienia upoważnienia dla osoby, która złożyła podpis, dotyczą zaświadczenia

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, którego Sąd nie uwzględnił przy dokonywaniu wyliczeń wysokości świadczenia.

Ostatnim okresem spornym w niniejszym postępowaniu, do którego należało się odnieść, jest zatrudnienie M. B. w (...) S.A. z siedzibą w Z. w okresie od 30 września 1996 r. do 31 marca 1997 r. na kontrakcie w RFN na stanowisku majstra budowy.

Sąd zważył, że z mocy art. 15 ustawy podstawę wymiaru świadczenia stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki ubezpieczeniowej ustalona dla wybranego okresu według określonego algorytmu. Do wyliczenia podstawy wymiaru przyjmuje się przychody ubezpieczonego, choć nie jest to reguła bezwzględna. Odstępstwo od tej reguły przewidują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1989 r., Nr 11, poz. 63 ze zm.) zwanego dalej „rozporządzeniem z 1985 r.” w odniesieniu do pracownika zatrudnionego za granicą przed dniem 1 stycznia 1991 r. Z § 10 pkt 1 i 2 rozporządzenia z 1985 r. wynika, że jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik

był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. – kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę. W realiach niniejszej sprawy nie można było zastosować wykładni tego przepisu, ponieważ zatrudnienie ubezpieczonego przypadło na lata po 1990 r. Pomimo tego Sąd zważył, że należało uwzględnić zarobki ubezpieczonego w ostatnim analizowanym spornym okresie. W zapisach umów o pracę wskazano, że wynagrodzenie miesięczne M. B. będzie wynosiło 2.450 marek niemieckich oraz dodatek brygadzysty w kwocie 200 marek niemieckich. Jednakże płatnik składek odprowadził za swojego pracownika składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy od kwot w wysokości 28,51 złotych za wrzesień 1996 r., 855,35 złotych za październik 1996 r. i listopad 1996 r., 890,54 złotych za grudzień 1996 r., styczeń 1997 r. i luty 1997 r. oraz 985,32 złotych za marzec 1997 r. Z tożsamych względów, co w przypadku obydwu zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, Sąd przyjął za wiarygodną treść zaświadczenia z dnia 11 marca 1998 r., pomimo że widnieje na nim tylko jedna pieczęć pracownika zakładu pracy. Tym samym ubezpieczony wykazał wysokość kwot, od których jego ówczesny zakład pracy odprowadzał składki na ubezpieczenia społeczne.

Mając na uwadze wyliczenia poczynione przez biegłego sądowego

z zakresu rachunkowości w opinii uzupełniającej Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., jak w punkcie 1 tenoru wyroku. Wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy dla ubezpieczonego wynosi 1.950,69 złotych od 20 grudnia 2018 r. oraz 2.006,48 złotych od 1 marca 2019 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 k.p.c. w treści punktu 2 wyroku, w myśl którego strona przegrywająca sprawę ma obowiązek zwrócić koszty na żądanie jej przeciwnika procesowego. Na tej podstawie zasądzono od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 180,00 złotych zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).